

Prædiken til 11. søndag efter trinitatis 2026.

Hvem af os her i kirkerummet har mest styr på sit liv?

Vi kan jo prøve at se hinanden lidt an og begynde at gætte..

Nu ved jeg jo ikke, hvad I sådan kigger efter når I skal se efter tegnene på én der har styr på det.. Men måske er det, det pæne tøj, det venlige smil, den rolige udstråling.

Måske kigger vi efter nogen der ser sådan lidt ud i stil med folk som farisæeren Simon – det vellykkede, velafbalancerede menneske, som har styr på moralen, økonomien og rygtet.

Og prøv så at forestille jer den mest pinlige, akavede situation, I overhovedet kan komme i tanke om.

Et middagsselskab hos netop denne Simon, blandt disse pææne mennesker der har det store udtræk af muselmalet service, og SÅ - maser en uindbudt gæst sig pludselig ind.

En kvinde, som det gode selskab har stemplet som en 'overflødig eksistens'.

Denne taber-kvinde kaster sig på gulvet og begynder at græde højlydt udover én af gæsternes fødder. Og den gæst var jo ikke ligefrem hvem som helst, man kan vel kalde Jesus for en interessant samfundsdebattør, som de opvakte gæster har inviteret.

Man kan næsten høre gaflerne, der rammer tallerkenene – så stille er der måske blevet...

Stilhed, der breder sig, og værten der rådvild kigger rundt.

Der er sikkert en del der i selskabet som krummer tæer.. måske godter de andre gæster sig endda lidt over fadæsen hjemme hos Simon.. nærh, har han alligevel ikke helt så godt styr på dannelse og etikette..

Det gælder jo om ikke at tabe ansigt. Vi skal have kontrol. Sådan var det dengang, sådan er det i dag.

Men hvad nu hvis Simon – ham, der tilsyneladende har allermest styr på det – i virkeligheden er den, der er farets mest vild i sit eget liv?

Og hvad nu, hvis sandheden om, hvad livet egentlig handler om, er hos den kvinde, der ligger i gråd på gulvet?

Ja, som sædvanlig bliver tingene her i evangeliet vendt op og ned.

Lad os se på, hvad Gud vil fortælle os med denne historie, her i dag..

Simons liv er perfekt - på papiret. Han forsøger at leve op til alle regler, love og sociale normer, som den gode farisæer han er.

Han har vel nok den indstilling, at hvis bare han holder sig ren og korrekt, så er han en ægte retfærdig mand og han har altså selv sørget for at være Gud velbehagelig.

Apostlen Paulus beskriver i sit brev til romerne præcis den fælde, Simon er faldet i. Paulus taler om dem, der stræber efter den retfærdighed, som kommer af loven – altså ideen om, at vi kan præstere os til et rigtigt liv.

Men Paulus slår fast:

”Kristus er enden på loven til retfærdighed for enhver, som tror.” (Rom 10,4)

At Kristus er enden på loven betyder, at det polerede, fejlfrie projekt er aflyst.

Man kan ikke præstere sig til kærlighed. Og det er det, Jesus er kommet for at fortælle Simon – og os her i dag.

Men Simon opdager det ikke. Han har i hvert fald ikke forstået det – endnu!

Han sidder fast i sin præstations-religion.

Og samtidig, omvendt, fortæller Jesus os igennem kvinden der væder hans fødder med både tårer og olie, at et menneske, som både i egne og andres øjne synes at have tabt alt – den såkaldt overflødige eksistens, taberen, kan være langt tættere på sandheden om, hvad der er vigtigt.

Kvinden her, der græder ved Jesu fødder. Hun kan ikke lyve sig stærk. Hendes facade er fuldkommen krakeleret, og vi ser hende som hun er: forpjusket, grædende, selvudleverende, overgivet til Jesus.

Ja, anderledes sagt: hun er sandheden om at være menneske: overgivet til Gud i vores magtesløshed her i livet.

Hendes hjerte er åbent, og Paulus minder os om, hvad der sker, når hjertet åbnes for Kristus frem for præstationer:

”For med hjertet tror man til retfærdighed, og med munden bekender man til frelse.”
(Rom 10,10)

Det er netop det, kvinden gør på gulvet hos Simon. Hendes tårer og hendes berøring er en hjertets bekendelse. Hun har ikke noget moralsk cv at fremvise, men hun har sig selv, sin ærlighed, sin hengivenhed.

Det danske band **Aphaca** har skrevet en sang, der sætter ord på netop den eksistentielle følelse:

”Så nu sidder jeg fast / Som en flue i et spind / I tvivlen om, hva' jeg skal / Jeg venter bare på lidt medvind / Men man ka' ikk' være overalt / Man lukker øjnene for at være i det / Prøv at se, hvordan at du hænger / Kun med én hånd udover kanten”

Her sidder både synderinden og Simon. Fanget i det samme menneskelige spind.

Simon sidder fast i sin egen ufejlbarlighed. Man kunne måske forestille sig at han har lukket øjnene for sin egen indre tomhed for overhovedet at kunne være i det.

Hvis han er bare nogenlunde som os andre, og hvorfor skulle han ikke være det, har heller ikke han evig og altid styr på det hele.

Så han må lade som om, han har fast grund under fødderne, med én hånd udover kanten – lammet af sin egen stræben efter renhed..angst for at træde ved siden af, for hvad vil folk så ikke sige.

Kvinden hænger der også. Hendes liv *er* faldet udover kanten. Men hvor Simon bruger alle sine kræfter på at opretholde facaden, der slipper hun grebet.

Hun venter ikke bare passivt på medvind; hun opsøger den i Jesus. Hun åbner sine øjne, hun viser sin tvivl, sin sorg og sin fejlbarlighed.

Et åbent hjerte kan blive såret, og sårbarhed koster facaden. Simon er i risiko for at holde sit hjerte lukket og sit liv sikkert, og dermed forblive fanget i spindet.

Men kvinden – hun *er* det åbne hjerte. Hun tør slippe kanten og lade sig gribe af den mand, der sidder ved bordet. Hun kender sandheden i det, Paulus skriver:

”Ingen, som tror på ham, skal blive til skamme ... for hver den, som påkalder Herrens navn, skal frelses.” (Rom 10,11.13)

Og i det øjeblik, hvor hun intet har at beskytte sig med, sprænger Jesus spindet.

Han ser hende, han rejser hende op, og han gør hendes liv helt igen med ordene: *”Din tro har frelst dig. Gå med fred.”*

Det efterlader os og Simon med det store spørgsmål: Hvad gør vi, når vi i morgen tidlig vågner op til vores egne velafbalancerede, fortravlede liv? Fortsætter vi med at lade som ingenting, mens vi hænger med én hånd udover kanten? Opretholder vi facaden, så ting måske ser bedre ud, end de faktisk er..? Bliver vi ved med at tro på, at vi kan kontrollere det hele?

Gennem hele Det Gamle Testamente lyder der et råb fra Gud til mennesket.

Et råb, som Jesus koder direkte om til virkelighed i Simons stue:

”Så vælg da livet, for at du og dine efterkommere må leve.”

Kvinden valgte livet, da hun vovede sårbarheden, smed facaden og søgte Kristus.

At vælge livet er at turde elske og lade sig elske, selvom det kan komme til at gøre ondt, og selvom man risikerer at fejle.

Guds tilgivelse er ikke en præmie til dem, der lever fejlfrit. Det er en ufortjent gave, der sprænger vores menneskelige, selvpålagte spind og sætter os fri.

Der er ingen forskel på os, siger Paulus – den samme Herre er Herre for alle og rig nok for alle, som påkalder ham.

Lad os gribe ud efter den nåde, der rækkes os her i dag. For i den nåde er vejen og sandheden og livet!

Lov og tak og evig ære være dig, vor Gud, Fader, Søn og Helligånd, du som var, som er og som kommer, én sand Gud, højlovet fra evighed og til evighed.

Amen.

Kirkebøn

Gud, hør os, når vi beder dig:

Vort liv er for stort til, at vi kan forstå det -

Kom til os med dit ord, som vi kan leve på.

Fortæl os, at du elsker alle dine børn og vil give os den tryghed, vi savner.

Og giv os den tilgivelse, vi beder dig om og trænger til.

Tilgiv os, når vi i vor kamp for vort eget liv kommer til at såre og undertrykke andre mennesker.

Tilgiv os når vi tror for lidt om os selv OG når vi tror for meget.
Giv liv til din kirke, Gud, så den kan være dit levende ord til alle.
Giv styrke til vor konge, Frederik d. 10ende og hele den kongelige familie
- og til alle, der har magt til at regere.
Giv mod til alle, der er bange - og giv trøst til alle, der sørger og savner.
Vær med de unge, der skal leve op til så meget, og med de gamle, at de
stadig har livsmod, også selvom helbredet bliver dårligt.
Husk os på, at du har en opgave til os alle og en plads her i livet. Hjælp os
med at støtte hinanden i det, så alle kan rummes.
Giv os dit håb at leve for, troen at kæmpe for, og din kærlighed at leve
på!
Hør os, Gud, når vi beder dig.

AMEN.

Motet

Meddelelse

Velsignelse

Lad os med apostlen tilønske hinanden:

Vor Herre Jesu Kristi nåde
og Guds kærlighed
og Helligåndens fællesskab
være med os alle!

Amen.